

tako zvesto in odločno zagovarjal pravice Slovencev, kakor je to storil kot 10letni urednik „Slov. Gospodarja“.

Predsednik prebere od sv. Lenarta v Slov. goricah došli telegram: „Slovenski volilci Št. Lenartskega okraja smo z Vami ter klicemo navdušeno: živio naš državni poslanec dr. Gregorec“, priporoča enoglasno volitev, da bode poslanec zatem ležje in pogumnejše postopati mogel in s trikratnim živio-klicanjem na svitlega cesarja zborovanje sklene.

Iz Maribora. (Vojaška zahvala) Dne 23. julija večer imel je naš peški polk št. 47 nočno vajo in prenočišče pri sv. Lenartu v slovenskih goricah. Odhod iz Maribora je bil zavoljo prevelike vročine še le ob štirih popoldne; ob 1/2 6. uri prikorakamo v strašnem prahu in obloženi s težko vojskino opravo, k sv. Marjetji na Pesnici. Tamkaj smo imeli pol ure počitek in 4. bataljon je tukaj ostal na travniku pod milim nebom. Drugi in tretji bataljon pa se je pomikal proti sv. Lenartu; ob pol deveti uri prisopihamo utrudeni v trg, z glasnim sviranjem naše polkovske godbe. Množina ljudi nas je z veseljem pričakovala; ko pridemo na prostor prenočišča pod prostim nebom in odložimo svoje orožje in opravo od sebe, svirala je še naša godba v trgu, da je bilo veselje; za nas pa je bila že pripravljena sladka vinska kapljica od blagódnih tržanov Št. Lenartskih. Čez 400 mož si je okrepčalo svoje trudne ude in pogasilo skoraj nepremagljivo žejo s to zlahtno kapljico. Hvala milosrčnim Št. Lenarčanom za prijazen sprejem in za blago darilo. Redko se najdejo tako prijazni in radodarni ljudje za nas vojake. Še enkrat hvala jim! Bog jim naj stoterno povrne!

Iz Drvanja v Slov. goricah. (Volitva občinskega starešinstva). Čudili se bote dragi slov. prijatelji, da o nas nič več ne citate. Hočem pa še sedaj v kratkih besedah naše žalostno stanje zadnjih let naznaniti. Slaba letina, večkratna toča, hudi požari in sovražno postopanje nas je občutljivo zadelo, da so nas po nesrečah naši najzvestejši prijatelji zapustili ter se drugi ljudje na škodo in sramoto k nam pritepli. Da nam je letos slana in toča blizo vse pokončala, to nezgoda bi še potrpežljivo prestali, toda najhujše zlo je, da si domači med seboj grenke ure delajo. Pa hvala Bogu, da je pretekla triletna doba zadnjega županovanja, katerega se je naveličala cela občina razen nemčurjev. Osobito je namreč to velika nesreča za naš kraj, da se je naselil pri nas nek preobilo olikani Nemeo Taks iz Gradca. Ali po teh činih, po katerih se je on tukaj odlikoval, se nikakor ne znači njegova izobraženost: 1. Iz izgledno obdelovane zemlje je vse zlahtno drevje izruval, katero je naš blagi gospod Čolnik sadil, 2. je neštevilno

vinskih trt z goricami vred po mongolsko pokončal; 3. prepoveduje vsa pota in vse steze, še celó čez 100 let staro, po kateri so ljudje zmiraj hodili, jim brani rabiti; 4. zadržanje proti ljudem je takovrstno, kakor bi bili njegovi sužnji, in kdor ni njegovega mnenja, proti temu goji sovraštvo. In glejte! takemu človeku je pomagal naš dozdajni občinski zastop; njemu je proti poštnim domačim občanom pri vseh rečih vstregel, še celo občinsko stezo mu je prodal, o vsaki priložnosti se je temu odkrival, posebno kedar je Taks mizo pogrnil. Nekatere po sili pridobljene denarje za strojni del občine je hotel župan za stavbo porabiti. Zdaj je konec tega uradovanja. Zadaja volitva občinskega starešinstva se je trikrat vršila, ker so nemčuri hoteli zvijačo rabiti, da bi le Slovenci bili ob moč djani; tretjokrat še je moral mirne odbornike priti žandar strahovat, sramota! Vsi slabi pomočki nekaterih volilcev niso nič koristili. — izvoljeni so večidel sami narodni odborniki, sosebno se pa o narodnosti župana in nja dveh svetovalcev ne motimo; ti so: Zadravec Fr., župan, Ješovnik Tomaž in Perko France svetovalec; Rajšp Val. in Jož. Zupe Anton, Bračič Anton, Kocbek Pet., Ploj Len., in Jagrič Jurij odborniki. Kaj bo nevskušeni Vraz Jak pokazal, to bomo videli. Z veseljem moramo omeniti, da se je s tem županstvom tudi slovensko uradovanje pričelo; dokaz, da se vsi zvesto za narodne pravice in blagi materini jezik potegujejo. Upamo, da jih tudi bodočnost ne bo od njihovih potov odvrnila.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Minister zunanjih zadev, grof Kalnoky, bil je uni teden šel h knezu Bismarku v Kissingen in ugiblje se, čemu da je kje to storil ali pa se je že ugenilo? Mi menimo, da ne, toliko pa je gotovo, da se ministra nista sešla samo za to, da bi si iz rok dala. — Kakor po drugih mestih, sedé tudi na Dunaju v mestnem zboru močje, ki so čez mero liberalni, sicer pa brez zdravih načel, in stojé si torej prav pogosto z večino mestnih prebivalcev navskriž. Tako ravno sedaj, ko jim hodi za to, ali se naj izrečejo za necega Pfisterja, ali pa za njegovega nasprotnika, juda Meyerja. Zbor jo je kar z judom potegnil prebivalci pa stojé v veliki večini za Pfisterjem. Kakor pa mi sodimo, ni zboru cela stvar nič skrbela ter je le-ta brez potrebe svoje roke va-njo vteknil. — Grof Schönborn, brat nadškofa v Pragi in c. kr. namestnik v Brnu, dobil je komandirski križ Franc-Jozefovega reda in bodo si ga kakor smo že rekli, Čehi še v tretje v Og. Gradišču izvolili za poslanca. Grof je trdo katoliškega mišljenja. — Da minister Taaffe nekaj plete in da ni samo na kosilo prišel h knezom Lich-

tensteinskim v Hollenecku, ugane se lahko, toda kaj je, to se reče težko. Ko bi ne bil z njim minister Dunajewski, rekli bi, da hoče kneza Lichtensteinska in z njima nemške konservativce ločiti od ostale desnice v drž. zboru ter si narediti neko srednjo stranko. Dunajewski pa je Poljak in človek si težko misli, da bi hotel takemu otroku biti za botra. — Korošci imajo letos čez navado veliko požarov, to jih pa nagiba, da si snujó požarne brambe. To je vse prav a slov. občine naj bi pazile, da si osnujó slovenske in sicer s slov. poveljevanjem. Ako ne storé tega, bodo imele v požarnih brambah le eno društvo več, da jim ljudi ponemóuje in navaja na oštarije. — Dr. Andrej Čebašek, korar stolne cerkve v Ljubljani, postal je pravi hišni prelat sv. Očeta v Rimu. To je imenitno počestčenje g. korarja pa tudi cele škofije. —

Čehov ne bode letos v Ljubljano, to pa zato, ker se je bati kolere. Ako Bog dá, pridejo pa drugo leto. — V Gorici imajo na kmetijski šoli novo ameriško sušilnico za sadje na poskušnjo. Da se stori kaj na sadjerejski šoli v Mariboru gledé tacega sušenja, ne vemo ničesar, vsekako bilo bi to umestno. — V Št. Andražu na Goriškem vidi se že črno grozdje. — Prosta luka se v Trstu odpravi, ako dovoli v to drž. zbor. — Kolera pa brž raste, širi se sedaj po okolici in je v Riemanjih jih umrlo že več, posebno železniških delavcev. — V Pulji se bojé, da tamošnja irredenta (Bog jo prenesi) nekaj namerava zoper c. kr. mornarstvo. Pravi se, da so našli na neki ladji več bomb in tudi dinamita. — V Bosni in Hercegovini nastavlja se čedalje več ljudskih učiteljev, plače so jim blizu, kakor pri nas, treba je znanja dež. jezika, to je srbsčine. — Madjari težko prebavljajo zaušnice, ki so jih dobili zavoljo svoje mrznje proti skupni armadi a Tisza, ki je je veliko, če ne najbolj kriv, ne misli še dati slová ter se drži ministerskega stola, kakor klošč kože.

Vnanje države. Prave vojske sedaj ni nikjer, toda napeto je v večih državah. Tako so se v Sofiji in Plovdivu, glavnih mestih Vshodnje Rumelije, spočeli novi nemiri. Kaj pa ti hočejo, ni znano. — Bolgarsko „sobranje“ (drž. zbor) je dovršilo svoje delovanje in je knez Aleksander z njim imel srečo, kajti vse mu je dovolilo. — Tudi srbska skupščina v Nišu je s svojim delom gotova, vsaj za leto 1885 ter se rešila vladi popolno vse predloge gledé zadnje, nesrečne vojske. Ali zato je bilo treba zavreči več volitev — tistih poslancev, ki bi bili zoper nje. To ni bilo lepo, toda vladi je pomagalo. — Rusi bi rajši dnes, kakor jutri zasedli Bolgarsko ter pognali kneza Aleksandra nazaj na Nemško, toda jabelko jim je sedaj še prekisló, kajti zoper to bi se ugovarjalo od nemške in avstrijske vlade. Dogovor Rusov in Angličanov gledé afganskih mej se

že vleče več, kakor leta dni in ne more priti do konca. Krivi tega so po mislih Angličanov Rusi, po mislih Rusov pa Angličani. Kdor pa sodi stvari trezno, zadene pravo, če reče, da so oboji tega krivi, kajti ni ne prvim ne zadnjim prav za to, da pride prepir do konca. — Po Nemčiji diha kat. cerkev sedaj ležje in kat. ljudstvo je veselo, da ima sedaj redno službo božjo in svoje duhovnike. Zato pa peče tembolj protestantske napetneže ter si snujó sedaj po večih mestih društva, da ščujó zoper kat. cerkev. Seveda, ako pri njih neha sovrastvo do kat. cerkve, neha jim že tudi protestantovstvo samo. — V Amsterdamu so bile v nedeljo in ponedeljek velike rabuke, ker se ni bila neka ljudska veselica dovolila. Vojaki so morali med ljudstvo in doslej je že 14 ljudi mrtvih, 76 ranjenih. Tak je sad večnega hujskanja. — Gladstone, angleški minister je odstopil, a lord Salisbury še ni nastopil, kajti ni še našel mož, ki bi prevzeli kako ministerstvo, posebno Hartington se brani odločno, brez njega pa se ne obdrži Salisbury dolgo na krmilu. — Francoski republikli se godi, kakor tatu, ki si je zmerom v strahu, da mu kdo ne unese blaga, ki si ga je nakradel. Izgnali so odličniše prince, a ni jim še dosti na tem, sedaj si snujó posebno društvo, ki bode po vseh mestih imelo podružnice, v ta namen, da dela na vtrjenje republike. No, tudi to društvo jim je ne bo utrdilo, dokler se ne povrnejo nazaj k živi kat. veri. — Portugalski kralj Dom Luiz je šel na potovanje, najprej na Angleško, po tem pa na Nemško, še tudi na Dunaj pride, francoskih in španjskih mej pa se ne dotakne. — Kralj Umberto je izročil za družine, v katerih so imeli kolero, v Benetkah 40.000, v ostalih krajih pa 100.000 lir. To je sicer lepo, toda treba bi bilo, da bi se izdatniše skrbelo za to, da se kolera ne razširi. Nesnaga in uboštvo ste je najbolj krivi, a stori se za-nji le malo.

Za poduk in kratek čas.

Romarska cerkev na otoku Blejskega jezera.

Domačini so v jelšinjú za vinograd vejniki delali, jaz sem jim pa pomagal po svoji navadi, to je, poslušal sem njihove pogovore, ki so se sukali okoli božjih potov.

Z vso dušo sem hrepenel v Šmarje k sv. Roku, v Ruše skoz temne Pohorske gozde, in pa k Materi božji v Pušcavi. Dekla Mica je že bila tam in je pravila da „teče okoli in okoli cerkve voda“. Jaz sem pa ugovarjal, da bi se morala cerkev vendar pogrezniti, ko bi na vodi stala in da bi ljudje tudi va-njo zahajati ne mogli. Mica se je pa smejala in je trdila, da je tako, razložiti pa ni zamogla, kako da je.